

לשלומו של אחיו. מסרו לו כי כמה דקות קודם לכן קיבלו ממנו ד"ש באמצעות אבי נרי. כמה שעות אחר כך מצא אילן מ"דגניה הזדמנות להודות לאבנרי על כך. ארץ קטנה.

לא היה זה הקוריוז היחיד. כך, למשל, שכחו לא מעט מהחיילים שהעבירו באמצעותינו דרישות שלום למשפחותיהם. לר"שום על גבי הפתקים שמסרו לנו את שמותיהם הפרטיים. לא אחת אירע, שכשהיינו מוסרים ד"ש לאם מבנה בסיני או בגולן, היינו מקבלים את התשובה: "מאיזה מ"הם? יש לי חמישה בנים המשרתים בי צבא!"

משעשעת ביותר היתה תגובתו של נער שביקשנוהו בטלפון למסור לאמו ד"ש מאחיו. אמרנו לו שראינו את אחיו חי, בריא ושלם ובמצב רוח טוב. השיב הי נער בטלפון: "זה לא יכול להיות. לאחי אין אף פעם מצב רוח טוב." נראה ש"האווירה הכללית השוררת בין המגויסים השפיעה גם על החייל.

העברנו לתעודתה כל דרישת שלום ש"נמסרה דרכנו. ונעשה כך גם בעתיד. אולם היו בין דרישות השלום כאלה שלא ניתן היה להעבירן. בהתרגשות הכתיבה טעו כנראה כמה מהחיילים במיספרי הטלפון שמסרו לנו, או שהמיספרים נשמטו מזכ"רונם. אנו מקווים שניפגש עמם שוב, ואז נוכל לקבל כתובות מדויקות יותר להעברת פריסות השלום.

ב ביקורינו החמופים בחזיתות, העיברנו ד"שים לא רק מהחזית לעורף. עשינו זאת גם בכיוון הפוך. תמיד נשאנו עימנו חבילות של גיליונות העולם הזה, חדשים ומיושנים כאחת. חילקנו אותם בין חיילי היחידות הלוחמות ה"קצרים" בחומר קריאה. מכיון שצה"ל אינו מחלק למגורייסים את העולם הזה, עשינו זאת במיבצע פרטיזני. סייעו לנו בכך גם כמה אמנים, שירדו לבדר את החיילים בקווים, נטלו עמם חבילות ישי של גיליונות העולם הזה בכל הזדמנות כזו. נשמח לספק גם בעתיד חבילות ישי דומות לכל מי שיפנה אלינו.

בחזית סיני: חיילים מעיינים בגיליון המלחמה של "העולם הזה"

שוך של החזית (ראה מדור אנשים). לפתע החלו פגזי תותחים להתנפץ מסביבנו. עצרנו את המכונית וקפצנו מיד לשולי הדרך. כשאנו מתחפרים עמוק עמוק בי"דיונות החול ומחפשים מחסה מפני רסיסי הפגזים שנחתו במרחק מטרים ספורים מאיתנו.

תוך כדי הפגזה הבחנתי לפתע שאגור אינו עימנו. הרמתי את ראשי וראיתי מחזה מעורר תמיהון. בתוך ההפגזה הכבדה עמד יעקב אגור זקוף על הכביש. צילם את השיירות הארוכות הממשיכות לנוע בין

מאז פרצה המלחמה והם נקראו לשירות מילואים.

אם הצלחנו, למרות כל הקשיים והמיכ"שולים, להוציא לאור גם גיליון זה, הנמצא בידך, תרמה לכך לא במעט עזרתם של כמה מידידינו הותיקים. במיוחד אני מוצא חובה לציין את סיועו של הצלם הותיק יעקב אגור.

אגור היה בשעתו צלם המערכת. אחרי שפרש מאיתנו הפך לצלם התיאטרון, מה"טובים בארץ. בד בבד עם צילומי התיאטרון המשיך אגור גם לצלם צילומי עתור

אני מקווה שכמה מאותם גיליונות הגיעו גם לחברי המערכת המשרתים בחזיתות השונות, ושלא היצלחנו ליצור עמם קשר

בתוך ההפגזה

על הציר המרכזי בסיני, בדרך אל ראש הגשר של צה"ל בתעלה, ניצב הצלם הותיק יעקב אגור, בין נגמ"ש של צה"ל לבין מכונית פרטית, ומצלם בשעת הפגזת התותחים המצרית.

בטרם קרב

בדרך לגדה המערבית של התעלה רושם חייל מזוקן את מספר הטלפון של משפחתו. "שלומי טוב! הכל בסדר! אל תדאגו!" הוא כתב כמו שאר הלוחמים שדאגו לנעשה בעורף יותר מאשר לנעשה בחזית.

הפגזים המתפוצצים מסביב. "זאת לא חוכמה גדולה לחטוף רסיס בצורה טיפשית כזו." ניסינו להסביר ל"אגור בעדינות את דעתנו על התנהגותו בשעת ההפגזה. כשזו כבר הסתיימה. "מה יכולתי לעשות?" התגונן אגור, "אם הייתי נשכב בחול הייתי הורס את המלצמות. הסיכוי להיפגע היה קטן ביד"ח. הסכנה שהמצלמות תתקלקלנה היתה ודאית. בחרתי לסכן את עצמי ולא את המצלמות."

וכך מגיעות אליך, כמה מהטובות שבי תמונות המלחמה.

Handwritten signature: יעקב אגור

מכתב הביתה

על דופן מכונית, ליד קופסת ליפתן משומר, רושם חייל במהירות כמה מילים על גבי גלויה, כדי למסרה ל ידי אנשי "העולם הזה" שיעבירו אותה צפונה, להרגיע את המשפחה הדואגת שבעורף.